

Hallo klasgenootje van de basisschool,

daar zit je in een hoekje tegen de muur, ineengekrompen, je haar verward, je handen voor je gezicht. Tranen biggelen over je wangen. Ik zie het gebeuren en het doet me niets ik vind je namelijk stom. Je draagt een bril, hebt een beugel, gek piek haar, draagt maffe kleren en je stinkt. Niet iemand waar ik mee om wil gaan eigenlijk, niemand mee om wil gaan. De hele klas vindt jou stom.

En dat laten we merken ook want we zijn tenslotte kinderen en die zijn altijd lekker eerlijk. Sinds vorig schooljaar zit jij bij ons in de klas, verhuisd vanuit een één of ander boerendorp en sindsdien pesten we je. We laten je struikelen als je wegloopt, pikken je kniekers af, duwen je in de bosjes, lachen je uit als je iets zegt en als wij in de pauze een spel doen mag jij niet meedoen. Je bent nog nooit uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje en als jij jarig bent, wil niemand mee de klassen rond want jij bent stom. We pesten je tot groep 8 en jij bent de enige die naar een andere middelbare school gaat en niemand die er een traan om laat.

Een paar jaar later kom ik je op busstation Heerenveen Zuid weer tegen. 15 zijn we inmiddels en zoals mannen onder elkaar zouden zeggen, je bent goed opgedroogd. Die bril is ingeruild voor contactlenzen, je beugel is eruit en je kledingsmaak heeft zich positief ontwikkeld. Ik moet 3 keer kijken voordat ik je herken. Jij herkent mij meteen, hé jij bent toch Arjen, van de basisschool? 'Eeh, ja dat klopt,' antwoord ik aarzelend. Vrolijk praat jij over wat je de afgelopen jaren allemaal hebt gedaan en ik denk alleen maar, wat zie jij er goed uit, waarom heb ik jou ooit gepest? Waarom doe je zo aardig tegen me, je zou me in het gezicht moeten slaan. Zo staan we daar een paar minuten te kletsen tot dat jouw bus eraan komt. 'Misschien tot ziens,' zeg jij. 'Ja ja, wie weet,' antwoord ik stamelend. Als ik je bus weg zie rijden denk ik alleen maar, waarom heb ik geen sorry gezegd.

Arjen